

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 44.

Trettende Session.

25de Møde.

Onsdagen den 27de November Kl. 1.

(Fortsat.)

Ordføreren (fortsat): Anseer man nu denne Foranstaltning, som dette Lovudkast vil indføre, for ønskelig, og ønsker man, at det skal skee i stort Omfang, da forekommer det mig uhensigtsmæssigt at opfordre en Mand til at opoffre et Gode, hvoraf han nu er i Besiddelse, og som han har kjøbt og erhvervet, for at spare et billigt Gebyr til Justitsministeriet. Det er min Opfattelse heraf, og det er den Betragtning, som har seiret i Udvalget. Jeg skal derfor tillade mig at opfordre det ærede Thing til at stemme for, at § 7 udgaaer.

Drejer: Som henhørende til det Mindretal, som i Betænkningen særligt har ytret sig angaaende § 7, skal jeg bemærke, at det, der har bidraget til at afholde mig fra at bissefentiere fra Fleertallet, er den Betragtning, at Slutningen af § 7 muligt i flere Tilfælde kunde medføre en ikke ubetydelig Ulempe for de mindre Parcellister, navnlig i det Tilfælde, hvor der var contractmæssig Forpligtelse for Hovedparcellisten at svare Tiendeafgiften, idet det nemlig forekommer mig, at i saa Fald vilde Besidderne af de mindre Parceller, ved efter den nye Lov at blive umiddelbart tiendepligtige, komme i den uheldige Stilling, at de kom til at udrede Tiendebidraget under Udpantnings- tvang, imedens at de som Beberlag kun fik Ret til at søge Regres hos Hovedparcellisten gjennem privat Søgmaal. Skulde jeg komme

til den Overbeviisning, at dette i Virkeligheden ikke vilde have Meget at betyde, og navnlig at de Tilfælde, som jeg har tilset, ikke ere mange, maaskee endog kun et forspindende Antal, saa vilde Sagen stille sig noget anderledes for mig, saa vilde jeg maaskee dog til Slutning finde mig opfordret til at fremkomme ogsaa med en særskilt Indstilling. Min Erfaring har ikke lært mig noget saadant Tilfælde at kjende, men da denne Lov omtaler det, maa saadanne forudsættes at være tilstede. Jeg havde oprindeligt tænkt mig, at Forpligtelsen for Hovedparcellisten til at tilsvare det hele Tiendebidrag ikke fandt Sted uden umiddelbart ifølge Lov og ikke ifølge særlig Contract; men efter at jeg er bleven opmærksom paa, at det dog maa være Tilfældet, efter som Loven gaaer ud fra Forudsætningen derom, har jeg troet, ikke at burde stille mig fra Fleertallet. Maaskee jeg maatte rette det Spørgsmaal til den høitærede Minister, hvorvidt han maatte være bekjendt med Omfanget af de Tilfælde, hvor Slutningen af § 7 kunde faae Betydning, hvis Loven udkom, navnlig de Tilfælde, hvor den gjensidige Forpligtelse mellem Hovedparcellisten og de mindre Parcellister ikke blot er begrundet ved den gjældende Lovgivnings Bestemmelse, men ved Contract.

Indenrigsministeren: Noget officielt Svar kan jeg ikke give derpaa, men jeg har ikke den mindste Tvivl om, at det høie Things Medlemmer, der ere inde i disse Forhold, ville være enige med mig i, at det er ganske undtagelsesviis, at Hovedparcellisten ogsaa skal svare Tiendebeberlaget for Byparcellisterne uden at